



Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Palladio Diacono. 414.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Παλλαδίου Διακόνου. υιδ.

Palladio Diacono. 414.

Τους πόνας τῶν καρπῶν σου φάγεσαι, ψαλμικόν ἔστι μελωδήμα, παντὶ βίω χρησίμοι. καὶ οἱ σεμνότητος φρονιζόντες, φησὶ, φάγεσθε τὰς καρπὸς αὐτῆς, τεφάνοις παρὰ τῶν θεῶν ἀκλιματοῖς πικρῶν, καὶ οἱ ἀκόλαστοι δολοῦσι καὶ ἀδικοὶ τὰ ἔπιχειρα τῶν χακῶν παράξενον κομμοῦντο.

Labores fructuum tuorum manducabis. Psalmicus modus hic est, omni vitæ generi conducibilis. Quod perinde est ac si diceret: vos qui sanctæ atque honestæ vitæ curam geritis, ipsius fructus comedetis, immortalibus scilicet coronis à Deo coronati. Ac rursus intemperantes & flagitiosi homines scelerum suorum pœnas recepturi sunt.

Τιμοθέω ἀγαγνάτῃ. υιε.

Timotheo Lectori. 415.

ἔπιτοια.

Οὐκ ἔστι ἕξω διπλῶς ἀ ἐζήτησας, ἀλλὰ καὶ μάλα σοφὴν ὠδὴν εὐφροναίῃ ἢ τῶν θεῶν γὰρ γνώσις ἢ ἀβυσσὸς τῶν ἐμφρονέστατον Σολομῶντα σοφίσασα, πολλὰς ἀφορμὰς αὐτῷ τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως ἐγγαστέπειρεν. εἰ μὲν αὐτῷ ἀγνοηθείσας, οὐκ οἶδα. ἡμῖν δὲ κοινὴ ἄρμολογία, ὧν ἔστι καὶ τὰ τέσσαρα. ἅσπερ Σολομῶν μὲν ἠπόρησεν, ὡς νοεῖσθαι ἀδύνατα, αὐτὸς δὲ ζητῆσαι διδάχθῆναι, ὡς εὐληπία. ἀλλ' οὐκ ἔγωγε σοὶ λέξω ἰκανῶς ὅτι εὐρεῖν, εἰ μὴ φεύγοις χαμεῖν.

Difficultate nō carent ea, quæ quæsiisti: verum perquam sapientem mentem ac sententiam parturiunt. Dei enim cognitio, quæ abyssi instar est, posteaquam prudentissimum Salomonem sapientia imbuuit, multa diuinæ Incarnationis argumenta ipsi inspersit. Quæ an ille ignoraret, haud scio: nobis quidem certè admodum congruunt. Quæ in numero sunt ea quatuor, in quibus Salomon quidem hæsit, tanquàm eiusmodi, quæ intelligi nequeant. tu verò ea, perinde atque perceptu facilia, à nobis edoceri postulas. At ea tibi minimè exponam, ut qui ipse inuenire possis, modò laborem haudquaquam defugias.

ἰκανοῦσι φεύγει.

Τῷ αὐτῷ. υισ.

Eidem. 416.

οἶδε.

Ἐχεις καὶ σὺ τὸ τάλαντον, καὶ μὴ κρινε, τοῖς αὐτοῖς κριθησόμενος. τρία ἔστιν ἀδύνατά μοι νοῆσαι, καὶ τὸ τέταρτον οὐκ ἔπιγνώσκω, εἶπεν ὁ Σολομῶν. ἴχνη ἀέτε πετομένη. τὸ τοῦ ἡθεία φύσις τῶν ὑψῶν, πάση ἀνθρωπίνῃ διανοίᾳ ἀνέφικτος. καὶ τὰ ἴχνη σου, φησὶν, ἐγνωσθήσονται, τὸ θεῖον πνεῦμα ἐν ψαλμοῖς. εἶδε δὲ αὐτὸν αἰτὸν καὶ Μωσῆς, ταῖς πτέρυσιν τῶν λαῶν ἐν ἐρήμῳ σκεπάζοντα. καὶ ὁδὸν ὄφρα ἔπι πέτρας. αἱ σκολιὰ τῶν ὄφρα ὁδοὶ, τῶν ψευδέσαντος ἡμῖν τὴν παραβάσιν, ἅσπερ εἰσὶν ἀμαρτήματα, ὁδὸν ἔπι τῆς πέτρας ἔχ' εὐρεῖσαι. πέτρα δὲ ὁ Χριστὸς ὅστις ἀπρεπὸς μένας, ὅτε σέ-

Habes tu quoque talentum. Ac ne iudices, ne tu etiam itidem iudicaris. Tria sunt, quæ intellectu assequi nequeo, & quas penitus ignoro, inquit Salomon. Viâ aquilæ volantis: hoc autem est diuina Filij natura, quæ nullo humano ingenio comprehendi potest. Et vestigia tua non cognoscetur, ait diuinus Spiritus in Psalmis. Vidit autem hanc aquilam ipse quoque Moses, pennis suis populum in deserto cōtegentem. Et viam serpentis in petra. Obliquæ ac sinuosæ serpentis illius viæ sunt, qui mandati transgressionem nobis infurrauit: quæ quidem peccata sunt, nec viâ in Petra inuenerūt. Petra autem Christus est, qui cū carnem induit, mutationis

εὐρεῖσαι.